

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jiřího Gottwalda a soudců JUDr. Zory Šmolkové a JUDr. Daniela Spratka, Ph.D. ve věci

žalobce: **LESK hutní materiál, s. r. o.**
sídlem tř. T. G. Masaryka 602, 738 01 Frýdek – Místek
zastoupený advokátkou JUDr. Michaelou Volnou
sídlem Práčská 3315/8e, 106 00 Praha

proti
žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2017, č. j. 51506/17/5200-11434-701858, ve věci daně z příjmů právnických osob

takto:

- I. Rozhodnutí Odvolacího finančního ředitelství ze dne 29. 11. 2017, č. j. 51506/17/5200-11434-701858 se **zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 13 200 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám JUDr. Michaely Volné, advokátky se sídlem Práčská 3315/8e, 106 00 Praha.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě dne 30. 1. 2018 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2017 č. j. 51506/17/5200-11434-701858 (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu pro Moravskoslezský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 16. 5. 2017, kterými bylo zamítnuto odvolání a zastaveno odvolací řízení ve věci odvolání proti dodatečným platebním výměrům za zdaňovací období 1. 1. 2011 - 31. 12. 2011 (zdaňovací období roku 2011), 1. 1. 2012 - 31. 12. 2012 (zdaňovací období roku 2012) a 1. 1. 2013 - 31. 12. 2013 (zdaňovací období roku 2013).
2. Žalobce uvedl, že správce daně dne 22. 3. 2017 doměřil žalobci třemi platebními výměry z moci úřední daň z příjmu právnických osob za uvedená zdaňovací období a současně uložil žalobci povinnost uhradit penále z doměřené daně. Proti tomuto rozhodnutí podal tehdejší zástupce žalobce dne 3. 5. 2017 odvolání, která byla správcem daně dne 16. 5. 2017 zamítnuta jako opožděná a odvolací řízení bylo zastaveno. Dne 17. 5. 2017 podal tehdejší zástupce žalobce žádost o prominutí zmeškání lhůty a současně odvolání, což žalovaný posoudil jako odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání a zastavení řízení, odvolání zamítl a napadená rozhodnutí potvrdil.
3. Důvody, pro které žalovaný rozhodl o zamítnutí odvolání, považuje žalobce za nesprávné a nezákonné. Žalobce má za to, že správce daně neposoudil obsahově správně žádost ze dne 17. 5. 2017 o navrácení lhůty v předešlý stav, a vzhledem k nesprávnému vyhodnocení obsahu žádosti dospěl správce daně k chybnému závěru, že u těchto písemností došlo k uplynutí lhůty. V důsledku těchto zásadních procesních pochybení správce daně nabyla právní moci rozhodnutí, aniž bylo umožněno žalobci využít řádný opravný prostředek, čímž byla porušena jeho práva podle daňového řádu a právo na spravedlivý proces. Žalobce je přesvědčen, že osvědčil a prokázal veškeré podmínky podle zákonné dikce tak, aby jeho žádosti o navrácení lhůty bylo vyhověno. Žádost byla podána do 15 dnů ode dne odpadnutí překážky, kdy prvním dnem odpadnutí překážky byl den 3. 5. 2017, tedy podání odvolání proti dodatečným platebním výměrům. Žalobce lhůtu zmeškal z omluvitelných důvodů, neboť zástupce žalobce Ing. P. Č. prokázal lékařským potvrzením ošetřujícího lékaře závažnost jeho zdravotního stavu. Žalobce nesouhlasí s názorem správce daně a žalovaného, že zástupcem žalobce byla právnická osoba a tudíž zdravotní indispozice jejího jednatele je bez významu pro dodržení odvolací lhůty. Je zcela běžné a logické, že péče o klienty je rozdělena mezi fyzické osoby, které pak s klientem naváží důvěrný pracovní vztah a naopak klienti neradi spolupracují s jinými fyzickými osobami v téže právnické osobě. Ing. P. Č. jednal s žalobcem za auditorskou společnost CONSULT s. r. o., a byl to právě on, kdo měl celkové povědomí o všech záležitostech žalobce. Současně s žádostí o navrácení lhůty v předešlý stav podal zástupce žalobce

odvolání proti předmětným dodatečným platebním výměrům. Žalobce dále uvedl důvody, pro které považuje napadené platební výměry za nesprávné.

4. Žalovaný s žalobou nesouhlasil, navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na své napadené rozhodnutí a zopakoval, že námitky žalobce, uplatněné v podáních ze dne 17. 5. 2017 a nazvaných „žádost o navrácení lhůty v předešlý stav“, byly vypořádány v rozhodnutí o odvolání. Takovým postupem nedošlo k porušení práv žalobce podle daňového řádu, ani k porušení práva na spravedlivý proces. Žalovaný se v napadených rozhodnutích rovněž vypořádal s námitkami, ve kterých žalobce argumentoval nepříznivým zdravotním stavem jeho zástupce.
5. Krajský soud poté, co zjistil, že žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců po doručení písemného vyhotovení rozhodnutí žalovaného žalobci, tedy v souladu s ustanovením § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal napadené rozhodnutí v souladu s ustanovením § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
6. Ze správního spisu krajský soud zjistil, že dne 22. 3. 2017 vydal správce daně tři dodatečné platební výměry na daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období 2011, 2012 a 2013. Tyto dodatečné platební výměry byly dne 27. 3. 2017 doručeny zástupci žalobce, kterým byla auditorská společnost CONSULT s. r. o., jednající jednatelem Ing. P. Č. Dne 3. 5. 2017 podal žalobce prostřednictvím svého zástupce proti dodatečným platebním výměrům odvolání bez odůvodnění. Dne 16. 5. 2017 správce daně podaná odvolání zamítl a odvolací řízení zastavil z důvodu, že lhůta pro podání odvolání v délce 30 dnů počala běžet dne 27. 3. 2017 a skončila 26. 4. 2017. Odvolání z 3. 5. 2017 tedy byla podána opožděně. Rozhodnutí bylo doručeno zástupci žalobce dne 17. 5. 2017.
7. Dne 17. 5. 2017 podal žalobce prostřednictvím svého zástupce CONSULT s. r. o. žalovanému třikrát podání označené jako „*odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru, zákon č. 280/2009 SB., §109*“, bez odůvodnění (doplnění provedl dne 24. 5. 2017, žalovanému doručeno 1. 6. 2017) a třikrát podání označené jako „*žádost o navrácení lhůty v předešlý stav, zákon č. 280/2009 §37 odst. 1*“. V těchto žádostech uvedl, že žádá o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti platebním výměrům z důvodu, že dne 24. 3. 2017 Ing. P. Č. onemocněl, jeho zdravotní stav se s ohledem na délku probíhající léčby zhoršoval, bylo mu doporučeno setrvávat vleže a vyvarovat se nadměrného pohybu. Spisový materiál k předmětným platovým výměrům byl v držení Ing. P. Č., který předpokládal, že nemoc znemožní odvolání podat, a proto nečinil žádné jiné kroky, tento předpoklad se však ukázal být mylný. K žádostem přiložil zprávu neurologa.
8. Dne 29. 11. 2017 žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím, ve kterém rozhodl o odvolání proti napadeným rozhodnutím správce daně ze dne 16. 5. 2017 o zamítnutí odvolání a zastavení odvolacího řízení ve věci odvolání proti dodatečným platebním výměrům za zdaňovací období 2011, 2012 a 2013. Uvedl, že právo žalobce na podání odvolání proti dodatečným platebním výměrům zaniklo uplynutím dne 26. 4. 2017 a odvolání byla podána po zákonné lhůtě pro podání odvolání. Onemocnění Ing. P. Č. nemůže představovat závažný důvod, pro který by bylo možné jakkoliv omluvit zmeškání lhůty pro podání odvolání, neboť průměrný počet zaměstnanců zástupce žalobce

auditorské společnosti CONSULT s. r. o. je osm, z toho dva řídící pracovníci. Zástupce daňového subjektu mohl nejenom využít k podání odvolání některého z jiných svých zaměstnanců, ale rovněž informovat žalobce o vzniklé situaci a tento měl možnost podat odvolání sám, když lhůta by byla zachována i v případě blanketního odvolání.

9. Podle § 37 odst. 1, *osoba zúčastněná na správě daní je oprávněna požádat správce daně o navrácení lhůty v předešlý stav*. Podle třetího odstavce téhož ustanovení, *žádost o navrácení lhůty v předešlý stav musí být podána do 15 dnů ode dne, kdy pominul důvod zmeškání lhůty*. Podle druhého odstavce, *správce daně povolí ze závažného důvodu navrácení lhůty stanovené daňovým zákonem nebo správcem daně v předešlý stav, pokud před podáním žádosti lhůta již uplynula a nově stanoví den jejího uplynutí*.
10. Žádost o navrácení lhůty v předešlý stav je tak úkonem osoby zúčastněné na správě daní, o kterém je povinen správce daně rozhodnout. Žádost je činěna až poté, co již uplynula lhůta, jejíž navrácení je žádáno, a proto o žádosti musí správce daně rozhodnout předtím, než rozhodne o následně, popř. spolu s žádostí učiněném podání daňového subjektu, pro které lhůta marně uplynula, neboť posouzení žádosti je pro rozhodnutí o tomto podání zásadní; tím, že správce daně určí novou lhůtu, může daňový subjekt v této nové lhůtě podání učinit včas, naopak není-li žádosti vyhověno, je jeho případné podání učiněno opožděně. Žalovaný však žádost žalobce o navrácení lhůty v předešlý stav posoudil jako odvolání proti rozhodnutí správce daně o zamítnutí odvolání a zastavení řízení, a to v rozporu s výslovným zněním této žádosti, obsahující nejen jasný, srozumitelný a žádnou pochybnost nevyvolávající popis skutku, ze kterého žádost a její důvody vyplývají, ale i odkaz na zákonnou úpravu žádosti. Tím nejen o žádosti žalobce o navrácení lhůty v předešlý stav nerozhodl a neumožnil žalobci zvolit pro danou situaci postup předvídaný daňovým řádem, současně vzal žalobci možnost přezkoumat případný negativní závěr správce daně o žádosti v odvolacím řízení, tedy porušil zásadu dvojinstančnosti řízení. Je sice pravdou, že rozhodnutí o zamítnutí žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav je rozhodnutím předběžné povahy, proti kterému není žaloba přípustná, jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 2. 2017 č. j. 5 Afs 136/2016-36, nicméně tato skutečnost sama o sobě neumožňuje žalovanému, aby o žádosti rozhodl v jedné instanci spolu s případným odvoláním proti zamítnutí odvolání a zastavení odvolacího řízení (které v posuzované věci ani podáno nebylo). Ačkoliv ustanovení § 70 odst. 2 daňového řádu ukládá správci daně posuzovat podání daňového subjektu podle skutečného obsahu bez ohledu na to, jak bylo označeno, není možno vykládat toto ustanovení tak, že správce daně může posuzovat nároky, které daňový subjekt v podání vůbec neuplatnil (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 As 141/2013-28 z 27. 11. 2013, vztahující se sice k zák. č. 500/2004 Sb., správní řád, nicméně s ohledem na stejnou dikci § 70 odst. 2 daňového řádu a § 37 odst. 1 věta druhá správního řádu je plně aplikovatelný i na řád daňový¹). Žalovaný v posuzované věci v rozporu s tím, co žalobce požadoval, tedy navrácení lhůty v předešlý stav a posouzení námitek vztahující se k dodatečným platebním výměrům, posoudil jeho odvolání jako odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí odvolání a zastavení řízení, ačkoliv tento nárok a argumentaci k němu žalobce nevznesl. Žalovaný se nerozhodnutím o žádosti o navrácení lhůty v předešlý stav a

¹ § 70 odst. 2 daňového řádu zní: „Podání se posuzuje podle skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno“. Ustanovení § 37 odst. 1 věta druhá správního řádu zní: „Podání se posuzuje podle svého skutečného obsahu a bez ohledu na to, jak je označeno“.

rozhodnutím o neuplatněném nároku dopustil procesních pochybení, která mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Krajský soud proto postupem podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. napadené rozhodnutí bez jednání zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V novém řízení rozhodne nejprve správce daně o žádosti žalobce o navrácení lhůty v předešlý stav a podle výsledku posouzení této žádosti bude postupováno dále.

11. S ohledem na výše uvedené se krajský soud pro nadbytečnost nezabýval námitkami ohledně důvodnosti dodatečných platebních výměrů, ani námitkami ohledně důvodnosti žádosti žalobce o navrácení lhůty v předešlý stav.
12. Vzhledem k tomu, že v řízení byl plně procesně úspěšný žalobce, vzniklo mu v souladu s ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení, k jejichž náhradě soud žalovaného zavázal. Náklady řízení žalobce představují zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč, dále odměna ze zastoupení advokátem podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve výši 3 100 Kč, podle § 7 bod 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., a to za tři úkony právní služby, příprava převzetí zastoupení, sepsání žaloby a vyjádření ke stanovisku žalovaného podle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky, a třikrát režijní paušál ve výši 300 Kč za každý z těchto úkonů právní služby podle § 13 odst. 3 vyhlášky. Všechny tyto náklady řízení podle obsahu spisu žalobci prokazatelně vznikly a jedná se o náklady nezbytně nutné k uplatnění jeho práva. Soud za náklad, který je nezbytně nutný k uplatnění práva žalobce v tomto řízení, nepovažoval náklad vynaložený na znalecký posudek, který žalobce v řízení předložil, neboť znalecký závěr se vztahuje k důvodnosti dodatečných platebních výměrů, což je otázka, která nebyla soudem přezkoumávána. Náhradu tohoto nákladu proto žalobci nepřiznal. Soud žalovaného k zaplacení důvodně vynaložených nákladů zavázal, a to k rukám zástupce žalobce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb. občanského soudního řádu ve spojení s ustanovení § 64 s. ř. s. Lhůtu k zaplacení soud stanovil v souladu s ustanovení § 160 odst. 1 občanského soudního řádu, neboť tato lhůta je přiměřená možnostem žalovaného.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá toto vykonatelné rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Ostrava 20. prosince 2018

Mgr. Jiří Gottwald
předseda senátu